

Một Mối Tình, Hai Nỗi Riêng

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Tôi vẫn giữ lệ sáng thứ Năm đưa Quỳnh Châu đi ăn sáng và dạo phố dù đêm trước trần trọc suốt đêm. Buổi trưa, ba má nàng gọi chúng tôi tới nhà ăn cơm. Cha vợ tôi vừa nghỉ hưu sau nhiều năm làm việc trên bộ Quốc gia Giáo dục và đang nghiên cứu kinh Pháp Hoa, tức là Diệu pháp Liên hoa kinh, một bộ kinh quan trọng nhất và chứa đựng những quan điểm chủ yếu của Phật giáo. Trong lúc Quỳnh Châu trò chuyện với mẹ nàng trong nhà, tôi ngồi dưới giàn hoa giấy nhìn ra đường Hồng Thập Tự, uống nước trà, và nghe ông giảng kinh Pháp Hoa. Rốt cuộc ông nhớ ra,

“Chiều nay anh không đi dạy?”

“Dạ các giảng khóa của con đã chấm dứt ở cả hai trường Phú Thọ lẫn Phú Nhuận; con chỉ làm nhiệm vụ hành chánh, đọc sách, và nghiên cứu giảng khóa mới. Nhưng hồi này đầu óc lung ta lung tung nên con không sao tập trung tinh thần để làm bất cứ việc gì,” tôi than thở.

“Ba hiểu. Quen biết anh hơn mười năm nay và biết rõ anh thương quý con Châu, ba má muốn anh ghi nhớ điều này: Anh phải quyết định những gì tốt đẹp nhất cho vợ chồng anh và tương lai con cái mà đừng lo lắng gì cho ba má cả. Ông bà già sống đến tuổi này, đã hưởng mọi vui thú trên đời, và không mơ ước gì hơn,” giọng ông trầm xuống.

Mặt trời khuất bóng sau những ngôi nhà cao khi tôi và Quỳnh Châu về đến nhà và trông thấy mọi người lăng xăng vui mừng khác thường. Cháu Dưỡng cuống quýt nhảy cẫng lại giật giật tay tôi, “Chú Sang có bờ! Chú Sang có bờ!” Em Bình đưa mắt nhìn chúng tôi rồi liếc sang thẳng Sang và cười chum chim. Mẹ đang nói chuyện với một thiếu nữ trạc độ hai mươi tuổi, tóc dài ngang vai, mặt tròn xinh xắn, và môi cười tươi tắn ngồi cạnh thẳng Sang. Nàng đứng dậy chào chúng tôi; tôi giới thiệu nàng với Quỳnh Châu,

“Đây là Hạnh Thúy bạn của Sang; anh gặp Thúy trong lần ra Phan Thiết thăm Sang khoảng một năm rưỡi trước đây. Em thấy Thúy đẹp *đẽ tào* không?”

Hạnh Thúy tiếp tục câu chuyện còn bỏ dở với mẹ,

“Khi Phan Thiết thất thủ và quân mình rút lui, ba má con tiếc của ở lại giữ cửa hàng, nhưng giục con và em con ra đi. Nhờ quen với một sĩ quan Hải quân, hai chị em được cho lên tàu Hải quân rồi đưa ra trại tỵ nạn ngoài đảo Phú Quốc. Ở đó hai ngày với khoảng bốn chục ngàn người khác, con gặp ông anh họ làm lính Hải quân và nhờ *ảnh* gửi quá giang về căn cứ Hải quân Cát Lái ở Thủ Đức.”

“Bây giờ cô và cậu em ở đâu, về đây ở cho có chị có em,” mẹ thành thực mời.

“Dạ cám ơn bác, tụi con ở nhà cậu gần cầu Chữ Y trong Chợ Lớn.”

Thẳng Sang ngượng nghịu và lúng túng ngồi không yên. Thấy tôi và Quỳnh Châu, nó vội vàng đứng dậy kéo chúng tôi ra sau nói nhỏ,

“Anh còn tiền không, cho *tui* mượn đỡ *ít xấp* (vài ngàn)?”

“Tao hết sạch rồi, nhưng để hỏi Châu xem,” tôi hiểu ra tại sao nó chưa rời khỏi nhà.

“May quá, hồi đầu tháng lương Châu chưa tiêu hết, còn gần một nửa đây. Sang lấy giúp Hạnh Thúy trong lúc hoạn nạn.”

Thằng Sang vào nhà trên và hất hàm nói với Hạnh Thúy,

“Thôi mình đi . . .”

“Dạ, dạ thưa bác cho con về,” nàng đứng dậy.

“Sao không ở nhà ăn cơm rồi đi chơi?” mẹ nói với thằng Sang nhưng biết nó sẽ không nghe lời nên dặn dò với câu nói thường lệ, “Nhớ về sớm sớm nghe con.”

“Con đưa Thúy về rồi tới nhà bạn ngủ, tối không về, và sáng mai vào bộ Tổng Tham mưu trình diện; có lẽ chiều mai con mới về nhà,” thằng Sang hối hả cùng Hạnh Thúy ra đi.

Tối hôm sau, cơm nước xong, thằng Sang rủ tôi và Quỳnh Châu ra quán Đa La trên đường Đào Duy Từ bên hông sân vận động Cộng hòa uống cà-phê và nghe nhạc. Lâu tôi không đến đây, quán có lẽ đã đổi chủ, và lối trang trí cũng khác. Khung cảnh cũ nhắc nhở những tháng ngày hai anh em bỏ nhà *đi bụi đời*, vào ở lậu trong Đại học xá Minh Mạng gần đó, và cùng nhau chia sẻ khổ cực thiếu thốn. Dưới ánh đèn mờ và trong tiếng nhạc dập dềnh, em tôi bộc lộ nỗi hận sâu dấu kín trong lòng lâu nay.

* * *

Sang từ giả Đại học xá trình diện nhập ngũ theo lệnh gọi động viên, thụ huấn quân sự tại trường Bộ binh Thủ Đức, và trải qua chín tháng tập luyện gay go. Nhờ có bằng Tú tài ban B (Khoa học Toán) và đã học “chứng chỉ” MPC tức là lớp Toán Lý Hóa ở Đại học Khoa học Sài Gòn, Sang được chọn về binh chủng Pháo binh và đưa đi học chuyên môn ở trung tâm Huấn luyện Pháo binh ngoài Dục Mỹ. Khóa học pháo binh kéo dài bốn tháng; thứ Bảy Chủ Nhật hay ngày lễ được nghỉ phép, Sang *dzù* về Nha Trang chơi, ở đó cha mẹ có nhà riêng từ lâu tuy gia đình đang ở Tuy Hòa. Nhờ vậy, mẹ và Sang có cơ hội trùng phùng và nối lại nhịp cầu tình thương bị gián đoạn mấy năm qua.

Chàng chuẩn úy pháo binh mới toanh được bổ về tiểu khu Bình Thuận ở Phan Thiết làm sĩ quan tiền sát theo bộ binh đi hành quân, gọi là *đi đề-lô*. “Đề lô” là cách đọc chữ viết tắt DLO của “*détachement de liaison et d’observation*” tiếng Pháp nghĩa là biệt phái để liên lạc và quan sát. Hãnh diện với nhiệm vụ của mình, Sang biên vào cuốn sổ ghi công việc hàng ngày,

Tên tôi là San hô

Chỉ thích đi đề-lô.

“San hô” là tiếng ngụy hóa chữ S (Sang) dùng khi gọi máy truyền tin. Những ngày không đi hành quân, chiều chiều Sang xuống biển Thương Chánh ngồi dưới bóng mát đồi dương uống bia với các sĩ quan độc thân khác, hay giờ tan học lảng vảng trước cổng trường trung học Phan Bội Châu, nhìn những chiếc áo dài trắng tung bay trước gió, và mơ ước làm quen với con nọan trắng tươi cười xinh xắn là Hạnh Thúy. Nàng học lớp 12, gia đình người Việt gốc Hoa có cửa hàng bán đồ điện trên đường Gia Long, và cửa hàng chiếm trọn tầng trệt, ba tầng lầu trên dùng để ở. Dùng một kỹ thuật làm quen học được từ các anh lớn thời Đại học xá, Sang đi tới gần nàng và đánh bạo hỏi,

“Hạnh Thúy biết ở Bình Thuận người ta gọi cô gái đẹp nhất, ngoan nhất, và hiền nhất là gì không?”

“Làm sao *tui* biết được?” nàng cười duyên đẹp *hết sảy*.

“Là Hạnh Thúy đó, không biết sao?” Sang làm bộ ngần ngừ một giây rồi ra chiêu.

“Anh này ăn nói *dzô dziêng, xạo ke* mà không biết mắc cỡ,” nàng cười khúc khích.

“Vô duyên sao Hạnh Thúy lại cười? Mình *bồ tèo* với nhau *nghe*?” Sang tung chiêu tối hậu.

“Cũng được. Nhưng anh phải lại nhà chơi, đừng lẻo đẻo theo ngoài đường người ta cười *tui* thúi óc.”

Vậy là hai người quen nhau, và tình yêu của họ dần dần lớn mạnh. Cha mẹ nàng lạnh nhạt với Sang, nhưng không công khai phản đối và cho phép nàng đi dự liên hoan của sĩ quan tiểu khu trong những dịp lễ lớn với Sang. Sang yêu nàng với cả tấm lòng và mơ ước chuyện tương lai với nàng. Buổi tối ngày được thăng chức thiếu úy, Sang hớn hờ đến nhà nàng định báo tin và ngỏ lời phác họa hôn nhân. Trước khi Sang bước lên lầu, đứa em kế mười sáu tuổi của nàng là thằng Tần giang tay ngăn lại,

“Anh Bác sĩ Tạo ở *trên*. Chị *tui* nói lâu lâu *ảnh* mới về thăm, *chỉ* không muốn ai lên quấy rầy.”

“Tần có chắc như vậy không? Sao lạ vậy?” Sang ngạc nhiên đến cực độ.

“Có gì mà lạ? Ba má tính gả chị *tui* cho anh Tạo, *ông bà* biểu *tui* nói với anh đừng tới đây gặp *chỉ* nữa.”

Sang đã nghe nói Trung úy Tạo, Y sĩ trưởng Trung đoàn XX đóng ở Sông Mao, ngầm ghé hỏi cưới Hạnh Thúy, nhưng vững tin vào tình yêu của nàng nên không lo ngại một mảy may – cho đến bây giờ. Sang đau đớn lảo đảo bước ra đường. Ba giờ sáng, đội Hải quân tuần tiểu quanh doanh trại tìm thấy Sang nóng sốt mê sảng và nằm co quắp trên bãi cát biển Thương Chánh. Một tuần sau, Sang xin ra cầm trung đội đặt cách trung tâm thành phố khoảng bốn cây số. Và từ đó hầu như không lai vãng về phố.

Ít lâu sau, Phan Thiết xầm xì đồn Tạo bỏ rơi Hạnh Thúy, cưới con gái vị tướng tư lệnh sư đoàn, và đổi về Sài Gòn làm việc ở Tổng Y viện Cộng hòa. Tiếp theo, “đài phát thanh truyền miệng” loan tin nàng “lên Đà Lạt học,” lối nguy trang của nhà giàu tỉnh nhỏ gửi con gái mang bầu không người thừa nhận đi xa chờ ngày sinh. Thằng Tần cũng được gửi lên Đà Lạt với chị cho có bạn.

* * *

Thằng Sang buồn bã lấy xấp tiền trong túi quần trả lại cho Quỳnh Châu; nàng lắc đầu không nhận,

“Ừa, Châu tưởng Sang lấy để giúp chị em Hạnh Thúy chứ?”

“Không cần đâu chị,” em tôi nhấp một hớp cà-phê đá rồi mím môi, “Tối qua, *tui* đưa cô ả đi ăn Hải Ký Mì gia trên đường Nguyễn Tri Phương rồi, thay vì đưa về nhà ông cậu, dẫn ả vào cái khách sạn nhỏ của người Tàu trên đường Nguyễn Trãi. *Tui* tính trả thù cho hả giận: hưởng thụ thân xác một đêm cho đã đời rồi sáng hôm sau quẳng vào mặt ả món tiền này, coi như khách làng chơi ăn cháo trả tiền.”

“Sao ác dữ vậy, Châu không muốn nghe đâu,” Quỳnh Châu nhẹ nhàng trách.

“Từ lúc ra khỏi nhà mình cho đến lúc về phòng ngủ, cô ả lúc nào cũng dịu dàng tuân phục yêu thương như thuở hai đứa *bồ* nhau. Chỉ nhắc lại những chuyện vui vẻ ngày trước và không hề nói tới chuyện bị thằng Tào *quất ngựa truy phong* hay đi Đà Lạt *giải quyết bầu tâm sự*; dĩ nhiên *tui* không hỏi tới làm gì cho đêm . . . mất vui. Khi hai đứa khỏa thân, *tui* khựng lại khi thấy khoảng da nhẵn nhúm trên bụng cô ả, dấu tích của thời kỳ mang thai và sinh nở. Khoảng da nhẵn khiến *tui* nghĩ đến mẹ và những nhọc nhằn khổ đau mẹ gánh chịu để nuôi đàn con thiếu vắng cha lớn khôn. Nàng đã làm mẹ, và người mẹ nào mà không đáng kính trọng? *Tui* biểu nàng mặc áo quần lại rồi hai đứa quay lưng vào nhau nằm ngủ. Sáng ra, *tui* đưa tặng món tiền của chị, nhưng nàng cương quyết không nhận.”

Tôi lặng người thất vọng. Hôm kia, Hạnh Thúy vào trường Phú Thọ gặp tôi. Chuyện di tản nàng kể với tôi có một chi tiết khác với điều nói với mẹ hôm qua: Nàng và thằng em di tản từ Đà Lạt xuống Phan Rang, không ghé lại Phan Thiết mà đi thẳng vào Bình Tuy, và từ đó được tàu Hải quân đưa ra Phú Quốc; cha mẹ nàng không hề biết hai chị em rời Đà Lạt. Nàng cười thật buồn,

“Em về Sài Gòn gặp anh Sang và để *ảnh* trách mắng một lần rồi vĩnh biệt. Em sẽ về Phan Thiết và dành trọn đời nuôi nấng đứa con của tình yêu đầu đời và duy nhất.”

“Cháu không phải là con Bác sĩ Tào sao? Trai hay gái?”

“Dạ con gái. Cháu tên là Thúy Sang và mang họ anh Sang.”

“Thúy Sang” là tên của nàng và em tôi ghép với nhau, tôi sửng sốt,

“Anh thật sự không hiểu.”

“Đầu năm ngoái, anh Sang đưa em đi dự buổi tiệc tất niên của sĩ quan tiểu khu. Hôm đó *ảnh* được ban thưởng huy chương gì đó và bị bạn bè chuốc rượu say như. Em cũng bị ép uống rượu, nhưng không say như *ảnh*. *Ảnh* đưa em về nhà, và hai đứa không kèm chế được lòng và để xác thịt làm chủ mình. Có điều là hôm sau tỉnh rượu, *ảnh* không nhớ cuộc ái ân đêm qua; em không dám nhắc, sợ *ảnh* hiểu lầm là *làm sang-ta* bắt *ảnh* cưới sớm.” “Sang-ta” do tiếng Pháp “chantage” là sự hăm dọa để làm tiền hay âm mưu tròng tréo để thủ lợi.

“Nhưng sao em đoạn tình với thằng Sang?”

“Ba má ép phải lấy anh Tào, không ưng không được. Khi ván sắp đóng thuyền, chính *ảnh* là người khám phá ra em đã có bầu. *Ảnh* từ hôn, ba má đánh chửi em thiếu điều gọt đầu bôi vôi, và em đau khổ nhục nhã trăm bề. Tất cả do anh Sang mà ra,” Hạnh Thúy khóc tẩm tức.

Ước gì tôi biết cách hàn gắn mối tình của em tôi và Hạnh Thúy để bé Thúy Sang có đầy đủ mẹ cha. Lòng tôi ray rứt mỗi khi nghĩ tới thảm kịch suốt đời bé không có tình thương của cha. Ông Trời thật oái ăm đáo đẽ, ác vừa vừa thôi chứ!

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 23 tháng Giêng, 2019